

Draudzes misija, vīzija, mērķi un uzdevumi.

Pēc šā gada jūnija mēnesī notikušās mūsu draudzes un tās darbības izvērtēšanas (vairāk par to Draudzes septembra numura avīzē, kas atrodama www.pbd.lv), kā arī padomes un nozaru vadītāju tikšanās ar draudzes mentoru no LBDS (mentors – aizbildnis, padomdevējs) Igoru Rautmani manī raisījās dažādas pārdomas:

1. Par draudzes vietu pasaulē un sabiedrībā

Reizēm mums, kristiešiem, liekas, ka draudzē dzīvojam kā kristāla pilī, kur varam būt sadraudzībā ar Dievu un viens otru un saņemam Viņa Vārdu un svētības, kur no pasaules mums nošķir biezas sienas, kuras, ja vēlamies, varam pat aptumšot tā, lai neredzam to, kas notiek pasaulē. Tomēr Dievs mūs, kas Kristu pieņēmuši savā sirdī, nav izolējis no pasaules, bet gan ir nolīcis pasaulē, dodams mums uzdevumu.

2. Par draudzes misiju

Jēzus misija jeb Lielais dzīves uzdevums ir minēts Marka evaņģēlija 10:45: „Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par daudziem.” Savukārt, **misija visiem kristiešiem un kristīgajām draudzēm ir viena, ko mums ir devis Jēzus, izsakot Lielo Pavēli (Mateja ev. 28:18–20): “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.”** Tātad - padot tālāk to, ko paši esam saņēmuši; vest citus pie Kristus, lai arī citi tiktu izglābti un kļūtu par Kristus mācekļiem. Mentora Igora Rautmaņa vārdiem runājot, draudze nav konservu fabrika, kas iekonservē kristiešus, lai gaidītu Kristus otro atnākšanu, bet drīzāk kā inkubators, kurā jaunie kristieši, ko mēs kā draudze esam pieveduši Dievam, aug, saņem garīgo barību un mācās, lai varētu iet un darīt par mācekļiem citus. Jebkurai no draudzes kalpošanas nozarēm (jaunieši, svētdienschola, sievu, vīru kalpošana, muzikālā kalpošana u.c.) ir jābūt pakārtotai šai vienai misijai. Lai atceramies, ka svētdienscholas misija nav – pieskatīt bērnus dievkalpojuma laikā, lai vecāki var netraucēti klausīties dievkalpojumu, bet gan - vest bērnus pie Kristus, darīt tos par Jēzus mācekļiem, lai savukārt viņi tai vidē, kur atrodas – skolā, mājās, pilsētā, - varētu citus vest pie Kristus. Vīru kalpošanas nozares misija nav tikai saturīgi, garīgi bagātīgi pavadīt laiku, bet gan - vest citus pie Kristus. Muzikālās kalpošanas

nozares misija nav – labi *izskatīties un skanēt*, bet gan - vest citus pie Kristus. Un tā var turpināt vēl un vēl...

3. Par draudzes vīziju

Ja misija mums, kristiešiem, ir viena, tad savukārt **vīzija jeb redzējums katrai draudzei var būt atšķirīgs**. Vīzija ir misijas redzamā daļa jeb bilde - kur mēs, pildot misiju, gribam iet un būt. Misija un vīzija šobrīd ir ļoti populāri vārdi, ko min daudzi uzņēmumi un iestādes, jo ir sapratuši, ka bez redzējuma jeb vīzijas, par to, kādi grib būt, paliks tai pašā viduvējībā, kur ir šobrīd. Populārākā dažādu uzņēmumu vīzija – būt vadošajiem savā nozarē. Kāda maizes un šokolādes ražotāja vīzija ir „kļūt par pirmo izvēli”. Liekas - ļoti skaisti noformulēta vīzija – būt par pirmo izvēli. Vai mēs kā Priekules baptistu draudze būsīm pirmā izvēle, kur ļaudis vedīs savus bērnus uz svētdienscholu? Vai mēs būsīm pirmā izvēle, kur cilvēks, kas *netiek krastā* ar savu dzīvi, nāks un meklēs padomu? Kādas aptieku ķēdes vīzija: „Pieaugot spēkā un profesionalitātē, mēs būsīm tuvākā un uzticamākā aptieka kā pilsētās, tā lauku apvidos, cienīsim savus klientus, attīstīsim savu profesionalitāti un arvien tieksimies pilnveidoties zināšanās un inovācijās.” Vai mēs būsīm uzticamākā draudze kā savā pilsētā, tā novadā? Draudze, kas aizvien tieksies pilnveidoties Dieva Vārda zināšanās un pieaugt Dieva spēkā?

Latvijas Baptistu Draudžu Savienības vīzija desmit gadiem ir 100 jaunu draudžu dibināšana. Lai arī sākotnēji varētu šķist, ka latiņa ir ļoti augstu pacelta, tomēr eksistē piemēri tam, ka šī vīzija darbojas un ka ir uzklaušītas lūgšanas, jo ir jaunas baptistu draudzes, ko dibināt, piemēram, š.g. kongresā tika balsots par jaunu draudžu uzņemšanu LBDS – Misijas baptistu draudzi (Ādaži un apkārtnē), Siguldas Baptistu draudzi “Gaisma” u.c. Ņemsim vērā - ja mūsu draudzes vīzija jeb skatījums būs mazs un šaurs, arī mūsu draudze būs maza un šaura. Ja domājam, ka Dieva skatījums uz mūsu draudzi arī ir mazs,

mēs maldāmies. Dievs priekš mums ir paredzējis lielas lietas, atsūtot uz mūsu draudzi mūsu sludinātāju Mārci Zīvertu, - tam es patiešām ticu. Mēs kā draudze nespējam veikt lielus darbus tikai savā spēkā, bet ar Kristu mēs spēsim paveikt varenas lietas: „Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Filipiešiem 4:13). Vīziju, protams, ir vērts pārskatīt ik pēc dažiem gadiem – vai izdevies sasniegt nosprausto redzējumu, vai ceļam latīņu augstāk, vai skatāmies plašāk, ejam tālāk - ārpus savas valsts robežām utt.

4. Kādi ir mērķi un uzdevumi, lai sasniegtu vīziju

Mērķis ir atbilde uz jautājumu, kā sasniegt vīziju, bet uzdevumi ir mazāki ikdienas soļi, kas jāšper, lai sasniegtu mērķi. Viens no punktiem no mentora Igora Rautmaņa piedāvātās un draudzes padomes akceptētās **vīzijas Priekules draudzei vienam gadam, ir: Kā minimums 75% no draudzes apmeklētājiem lūgs un veidos attiecības vismaz ar vienu nekristieti, lai palīdzētu viņam iepazīt Kristu.**

Lai realizētu šo vīziju, mums, draudzei, ir nepieciešams veikt konkrētus **uzdevumus individuālajā misijā**, piemēram:

- apzināt savus radniekus, draugus, darba kolēģus nekristiešus, kuri iet pazušānā;
- lūgt Dievu par viņu dvēselēm, lai tās nepazustu, bet lai atvērtos Dieva Labajai Vēstij;
- iekļaut šos cilvēkus savā ikdienas aizlūgšanu sarakstā kopā ar viņu ģimenēm;
- iepazīt viņus labāk, uzzināt, kā sauc viņu sievas/vīrus, bērnus;
- uzzināt, kā viņiem iet, kāds ir viņu dzīvesstāsts;
- saprast, kāda ir viņu nostāja garīgajos jautājumos;
- konstatēt, kādas ir viņu problēmas, sarežģījumi, ar ko sastopas dzīvē, darbā, ģimenē;
- atrast laiku īsām vai garākām sarunām par dzīvi;
- lūgt Dievu par šo ģimeni un viņu dzīves un dvēseles vajadzībām;
- lasīt ik dienas Bībeli, lūdzot Dievam vadību un gudrību sarunās ar šo cilvēku;
- būt pašam par piemēru, mainīt savu raksturu un attieksmi, ja nepieciešams;

- arī - izpētīt draudzes bibliotēkas krājumus vai doties uz kristīgo grāmatnīcu Liepājā, lai atrastu papildus kristīgo literatūru, kas palīdzētu sarunās ar nekristieti; utt.

Dievs mums kā draudzei ir atklājis nodomu arī **ārējai misijai** konkrētās vietās Priekules novadā papildus tam, ka jau kalpojam pilsētā (ar Vasaras Bībeles skolu, citiem pasākumiem), - Kalētos (kur jau notiek mūsu draudzes misija ar dievkalpojumiem pagastmājā), Aizvīķos un Gramzdā. Aicinu draudzi lūgt Dievu, lai atklājas Viņa plāns, lai Viņš var mūs kā draudzi lietot, lai pievestu Kristum šo teritoriju iedzīvotājus, kas vēl Viņu nepazīst. Vīzija, par ko tiek plānots un lūgts, ir, lai Dievs pavērtu ceļu svētdienskolai, Bībeles studijas mājas grupām, kas ietvertu dažādas paaudzes, jauniešu darbam un pasākumiem, sociālajai palīdzībai šajās teritorijās. Jā, un arī spēcīgām baptistu draudzēm Priekules novadā vietās, kur to vēl nav. Mūsu draudzes locekļi dosies gan uz Alfās konferenci, gan GLS Vadītāju sanākumi Rīgā, kā arī M4 draudžu dibināšanas mācībām, lai apgūtu zināšanas, kā evaņģelizēt, kā dibināt mājas grupas, kā strādāt ar ģimenēm Priekulē, novadā un vēl tālāk. Esmu pārliecināta, ka draudzes padome un sludinātājs ir atvērti atbalsta un palīdzības piedāvājumiem ārējai misijai, kā arī gatavi sniegt padomu brālīm vai māsai individuālajā darbā pie kādas konkrētas dvēseles glābšanas.

5. Pārdomām par mūsu kopdarbu, pildot Lielo Pavēli

Evaņģelizācija ir Labās Vēsts līdzdalīšana visiem cilvēkiem, ko mums uzliek par pienākumu Jēzus Lielā Pavēle. Ir divas lietas, ko nebūs iespējams darīt Debesīs: grēkot un stāstīt pazudušiem par Kristu.

Kalpošana ir Dieva mīlestības apliecināšana līdzcilvēku vajadzībās. Katrs draudzes loceklis ir nozīmīgs. Katram draudzes loceklim ir savs uzdevums. Katra uzdevums ir svarīgs.

Sadraudzība ir vienam otra stiprināšana garīgajā draudzes ģimenē. Jaunajā Derībā ir vismaz 55 pavēles, kuras var izpildīt tikai sadraudzībā ar citiem: Mīliet viens otru; nesiet viens otra nastas; iedrošiniet viens otru; piedodiet viens otram u.tml.

/Kristīne Jaunzeme/

.....
Dievs mums vienmēr dod to, ko mēs būtu lūguši, ja mēs zinātu visu, ko zina Viņš.

/T.Kellers/

➤ **Draudžu kalpotāji aicināti reģistrēties Alfas konferencē 9. un 10. novembrī**

Fonds "Alfa Latvija", mācītājs Rinalds Grants, priesteris Rihards Rasnacis un mācītājs Edgars Mažis aicina visus bijušos, esošos un topošos Alfas kalpotājus uz 4. Alfas konferenci Rīgā šī gada 9. un 10. novembrī.

Programmā paredzētas četras dalībnieku plūsmas: **Kalpotāju konference, Alfa iesācējiem, Alfa cietumā un Attiecību kursi** — pirmo reizi tiks piedāvātas divu dienu apmācības tiem, kas apsver iespēju rīkot Laulāto kursu vai Pirmslaulību kursu savā draudzē.

.....

➤ **Sestdien, 9. novembrī plkst. 10:00 Rīgā, Vīlandes baznīcā** (Vīlandes ielā 9) visi esat mīļi aicināti uz Lūgšanu dienas konferenci!

Lūgšanu dienas aizsākums ir meklējams 1948. gadā Eiropā, kad pēc 2. pasaules kara šausmām, dažas sievietes pulcējās kopā un domāja, kā palīdzēt veicināt dziedināšanu un piedošanu izpostītajās dzīvēs un izolētībā dažādās valstīs. Ātri lūgšanas izplatījās kā Lūgšanu kustība, kas vieno baptistus visā pasaulē, kad īpaši domājam, informējam un lūdzam par citiem kontinentiem un to vajadzībām. Katram gadam ir īpaši sagatavota programma ar informāciju un lūgšanu vajadzībām katram kontinentam. Šī gada tēma ir Svētā Gara auglis - Mīlestība.

Īpaša privilēģija un izdevība būs iepazīties ar jauno Eiropas Baptistu sieviešu prezidentu Aniko Ujvari no Ungārijas.

.....

➤ Latvijā viesojas kristieši no misijas KwaSizabantu. Tiem, kuri ir lasījuši grāmatas "Atmoda sākas ar mani ..." un „Lūst dzelzs durvis”, misijas KwaSizabantu vārds ir labi pazīstams.

Misijas KwaSizabantu viesošanās Latvijā sestdien, 9. novembrī, plkst. 11.00 un 16.00 Liepājas baptistu Ciānas baznīcā, Lāčplēša ielā 62 (Sadraudzības zālē - ieeja no sētas puses).

Dievkalpojumos piedalīsies kristieši un misionāri - mācītājs **Jans Willems Mouts** no Holandes un **Dr. Hans Hertels** no Vācijas.

TĒMA: "**... pārvērtieties, atjaunodamies savā garā...**" vēstule Romiešiem 12:2b.

.....

➤ No 22.-23.novembrim Rīgā, Ūnijas ielā 99 – **Global Leadership Summit (GLS) konference**

Global Leadership Summit mērķis ir kristīgi domājošu vadītāju izaugsme visā pasaulē, organizējot apmācības un sniedzot izcilāko līderu pieredzi gan no kristīgās vides, gan biznesa pasaules. Konference **Global Leadership Summit** izaicina, iedvesmo un piedāvā jaunu redzējumu, aicinot katru tās dalībnieku uzņemties vadību un atbildību savas profesionālās darbības jomā.

.....

✓ **18.novembrī** – mūsu valsts dzimšanas dienā būs kopā Luterāņu baznīcā ekumēniskā dievkalpojumā.

✓ "Draudze, kurā nav Svētdienas skolas, ir draudze bez nākotnes," mēdz teikt Sv. Pāvila draudzes mācītājs Ģirts Prāmnieks.

Mūsu svētdienskolas dzimšanas dienas atzīmēšana būs **17.novembrī** ar bērnu priekšnesumiem un pārsteigumiem.

✓ **24. novembris** – Mūžības svētdiena – pieminēsim savus mīļos.

✓ Būs aktīvi piedalīties Ziemsvētku labdarības tirdziņā – šogad izejam ārpus savas komforta zonas – tirdziņš notiks Priekules kultūras namā visas dienas garumā **30.novembrī**.

Par saziēdotajiem līdzekļiem Ziemassvētkos tiks iepriecinātas trīs daudz bērnu ģimenes mūsu apkārtnē.

.....

Ļauj saviem sapņiem būt lielākiem par tavām bailēm, un darbiem – skaļākiem par taviem vārdiem.

/Autors nezināms/

Plaujas svētkus nosvinējām š.g. 13. oktobra dievkalpojumā ar pateicību Dievam par bagātīgo ražu mūsu dārzos, druvās un dvēselēs. Kā viesi svētkus kuplināja Ilaiķu baptistu draudzes koris no Lietuvas Solvitas Siksnes vadībā un viņu mācītājs Albertas Latužis, kas sacīja svētrunu lietuviski, kuru viņa sieva Nijole tulkoja latviešu valodā.

Dievkalpojumā skanēja brīnišķīga obojas mūzika un slavas un pateicības dziesmas Dievam gan latviešu, gan lietuviešu, gan angļu valodā. Bagātīgais ražas klāsts, ko draudze bija atnesusi kā apliecinājumu Dieva pāri plūstošajām svētībām, bija domāts nosūtīt uz pansionātu "Āgenskalna Saulriets" tā iemītnieku iepriecināšanai. Bet dzīvē viss ir savādāk, šoreiz tika iepriecinātas audžuģimenes Rīgā. Viņi ir ļoti pateicīgi!

Dosim Jēzus Kristus mīlestību tālāk.

Indra Ļaudobe ir Ventspils draudzes locekle. Viņa ir aktīva dievkalpojumu apmeklētāja, lūdzēja svētbrižos. Man ir liels prieks, ka Indra sevi saredz arī Alfas kalpošanā un mazajā grupā. Esmu Dievam pateicīgs par šo interviju, sarunu, sadraudzības brīdi, kurš bija man personīgi ļoti stiprinošs. Arī tas, kā Dievs brīnišķīgi pagodinājās pie Indras veselības, kārtējo reizi parāda mūsu Lielā un Labā Ārsta gudrību, autoritāti un visspēcību.

Sākumā nedaudz iepazīsimies.

Indra: Mani sauc Indra Ļaudobe. Esmu augusi laukos, lielā ģimenē. Man ir četri brāļi un dvīņu māsa. Viss bija uz mammas „pleciem”, gan darbs, gan ģimene, kā arī nelielā saimniecība, jo tēvs pēc smagas avārijas bija saistīts uz ratiņkrēsli. Es tad vēl skolā negāju. Maza būdama mācījos būt viņa rokas, kājas un centos saredzēt kad viņam sāp un kad nē, kad sāpēja – viņš vēlējās pabūt viens. Tēvs bija dzīvespriecīgs, nekad nekurnēja, mācīja bērniem dzīves vērtības, tik žēl, ka tās bija bez Dieva. Pēc profesijas esmu vetfelšere. Pašlaik vispār nestrādāju, atkopjos pēc operācijas. Es uzskatu, ka man ir atvaļinājums. Vēlos sadzirdēt un redzēt to vadību, kur Dievs mani grib vest. Arī caur šo slimību, kas man bija, ļoti daudz Dievs ir

darījis manā dzīvē. Varu pateikties Dievam par to, jo ir nokārtojušās attiecības ar maniem brāļiem, kurus vairākus gadus nebiju redzējusi. Arī mans vecākais dēls (viņš pašlaik dzīvo pie manis) redz Dieva darbus pie manis, manu dzīvesveidu. Viņš arī meklē Dievu, sāk šķirstīt Bībeli, ko es viņam uzdāvināju četrus gadus atpakaļ. Dievs viņam iedeva darbu Ventspilī un atrisināja dzīves vietas jautājumu.

Kāds ir tavs atgriešanās stāsts?

Indra: Kad es mācījos tehnikumā, tas bija padomju laikā, mēs, jaunietales, aizbraucām uz Kuldīgu. Intereses pēc mēs staigājām pa visām baznīcām. Citās mūs pat iekšā nelaida, citās bija daudz kas nesaprotams. Mēs iegājām baptistu baznīcā, kur bija jau dievkalpojuma beigas. Tur dziedāja vienu dziesmu. Pie mums pienāca viena vecāka kundzīte klāt, iedeva atvērtu dziesmu grāmatu, parādīja kura dziesma ir jādzied. Mēs teicām, ka nemākam. Viņa atbildēja: „Kā mākat, tā dziedat.” Tā dziesma bija uzrunājoša, patīkama. Kad dievkalpojums beidzās, mēs nepaspējām ātrāk izmukt ārā. Cilvēki nāca klāt, sveicinājās, pieņēma kā savējos, bija draudzīgi. Tas bija patīkami.

Vēlāk bija tāds brīdis, kad mani bērni gāja uz svētdienskolu. Es gāju viņiem līdzī. Mums uz laukiem brauca svētdienskolotāja. Bērniem, vienam bija četri gadi, otram trīs. Tā bija pirmā

reize, kad Dievs mani uzrunāja. Viņš klauvēja pie manām durvīm, bet es neatvēru. Tad man uzdāvināja Bībeli. Pie mums svētdienskola bija tikai mēnesi. Baznīca bija ļoti tālu – „padsmīt” kilometru bija jāiet līdz pilsētai. Es tur negāju un arī bērnus nevedu. Mājās gribēju lasīt Bībeli. Sāku lasīt kā grāmatas lasa no paša sākuma, un es neko nesapratu. Tā vairākas reizes pavēru, palasīju un noliku malā. Tad pagāja kādi astoņi gadi, kad manā dzīvē notika liels, smags pavērsiens – nomira bērnu tēvs (pēkšņi) un es nezināju, kā dzīvot tālāk. Puikas, viens gāja ceturtajā klasē, otrs sestajā. Saimniecība bija liela, es ar vīru biju nodzīvojusi piecpadsmīt gadus. Vakarā, sēžot gultā, domāju un raudāju, liekās tā cilvēka pēkšņi vairs nav... Un es it kā sarunājos ar Kādu. Es nezinu, kā dzīvot tālāk, ko darīt, kā vispār tālāk rīkoties. Sāpīgi bija atrasties tajā vietā, es vienkārši noīrēju citu dzīvokli. Vienreiz pa nakti man parādījās ēna gar logu. Sākumā domāju, ka tas nevar būt, jo esmu trešajā stāvā un ka man rādās. Tad pēkšņi tā ēna bija pie manas gultas un istaba bija ļoti, ļoti gaiša. Atceros, ka runāju ar to ēnu, prasīju, kā lai dzīvoju tālāk. Un dzirdēju balsi: „Ej uz baznīcu.” Nevarēju saprast, vai to sapņoju, vai nē. Biju piecēlusies sēdus un pilnīgi pārliecināta, ka jāiet uz baznīcu. Es sapratu, ka jāiet pie Dieva. Svētdienas rītā gāju uz baznīcu, pat jutu īpašu mieru, man nebija satraukuma, pat nedomāju par cilvēkiem, kas būs baznīcā. Es meklēju Dievu. Tā es iegāju Priekules baptistu baznīcā. Tai laikā luterāņu baznīca vēl nebija atjaunota, bija tikai sagrauti mūri. Pat nezinu, kur radās tādas ilgas, tāda vēlme – tiešām satikt Jēzu, ielaist savā dzīvē. Mācītāja sieva mani uzrunāja, lai es nāku uz māmiņu skolu. Sāku tur iet, jo bija interese par visām tām lietām, bet es neko tur nesapratu. Pagāja laiks, lai saprastu, ka man ir jākristās. Kristības bija smagas, jo nāca visādi pārbaudījumi. Kad es kristījos, man bija pat pāris ribas sprāgušas; mamma un brāļi no manis novērsās (teica ka esmu sajukusi), arī draugi pazuda. Tā es uzsāku savu kristīgo dzīvi Priekulē. Sākumā biju domājusi, ka esmu ļoti labs cilvēks – visiem izlīdzu, man nav kaitīgo ieradumu, rūpējos par ģimeni. Kad gāju pie Jēzus, es sapratu, ka neesmu tāds cilvēks, kādu Viņš grib. Sapratu, ka vienīgi Viņš mani var mainīt. Tad es lūdzu, lai Viņš mani maina. Un Viņš mani arī mainīja, ka mana dzīve pilnībā izmainījās citādāka.

Kā Dievs vadīja tavus ceļus uz Ventspili?

Indra: Es pat īsti tā neesmu domājusi, kāpēc tas viss sākās. Bija tādi apstākļi, kad es aizgāju no

mājām un dzīvoju viena. Bērni bija jau lieli un es sapratu, ka Dievs mani kaut kam gatavo, kaut kādam darbam. Tanī laikā gāju Vaiņodes baptistu baznīcā. Mani aicināja, lai nāku kalpot jauniešiem, jo zināja, ka Priekulē es darbojos ar bērniem. Es sapratu, ka tas nav Dieva aicinājums un teicu: „Nē.” Sapratu, ka Dievs kaut ko dara manā dzīvē, jo es jutu to, bet tas nav darbs ar bērniem. Vēlāk sapratu, ka tas ir darbs ar vecākiem cilvēkiem, kam ir veselības problēmas. Visu laiku es lūdzu, lai Dievs mani sagatavo šai kalpošanai, lai mani sūta. Kad es biju Anglijā, pēkšņi man kontā bija pārskaitīta nauda (300 latī). Sapratu, ka Dievs mani aicina uz Latviju. Brālis prasīja: „Ko tu darīsi Latvijā, kā iztiksi?” Es atbildēju: „Kalpošu Dievam! Viņš par mani gādās! Viņš grib mani vest pie veciem ļaudīm, palīdzēt, nest gaismiņas dzīvei, īpaši tiem, kas ir vieni, uz slimības gultas.” Man nebija savas dzīvesvietas, mani nekas nesaistīja, man vairs nebija mantas, tikai stipra paļaušanās uz visspēcīgo, vareno Dievu. Pirms tam es daudz lūdzu, pārrunāju ar mācītāju, un lūdzu draudzei aizlūgt. Tajā pat laikā Ikšķiles luterāņu draudzē tika lūgts par 56 gadīgās Lijas aprūpētāju. Jo viņa bija palikusi viena, nekustīga, uz invalīdu ratiņiem. Kad ieradot tur, tad sapratu, ka man būs viņa jācilā. Lija bezcerīgi mani uzlūkojot teica, vai es varēšot viņu izcilāt, jo viņa ir dūšīgāka par mani. Es teicu, ka tikai Dieva spēkā tas iespējams. Dievs man līdzēja! Istabā, kuru man ierādīja, viņas vīrs bija atstājis svaru bumbas, pats „aizlaidās”, kad Lijai veica muguras operāciju. Tad es arī brīvajā laikā vēl trenējos. Tā es apmēram pusgadu kalpoju. Tas bija ļoti grūts darbs, bet sapratu, ka tas ir no Dieva, un Viņš man deva prieku kalpot, aizliegt sevi un deva spēku izturēt. Tajā darbā varēju Dieva spēkā izdarīt daudzas lietas. Pagaidām es šajā kalpošanā nevaru kalpot, jo ir veselības problēmas, bet ticu, ka Dievs mani var lietot arī citādā veidā. Šobrīd Dievs mani lieto, lai mans bērns iepazītu Viņu. Mēs varam tās lietas pārrunāt, jo viņš man ir līdzās. Man kā mātei sāpēja sirds, ka mani bērni nav pestīti, ka viņiem ir atkarības, slikti draugi. Pašlaik kalpoju mazāk, vienīgi „Alfā”. Zinu, ka man vēl daudz jāmacās, jāaug garīgi, lūdzu Dievam gudrību.

Ko tev nozīmē Alfas kurss?

Indra: Es eju ar prieku tur kalpot – vāru tēju un cenšos, lai Dievs var darīt to darbu, ko Viņš ir ieplānojis. Man bija sirdī vēlēšanās, lai visi iepazīst Dievu, tiktu atpestīti. Bet katram ir savs laiks, un ar to man vajadzēja tikt skaidrībā pašai ar

sevi, nevis, ka tūlīt un tagad tas cilvēks visu sapratīs. Prieku man sagādā, kad cilvēki nenobīstas, ka viņi jautā un meklē to, ko nezina. Redzēt to atšķirību, kā viņi izmainās. Es cenšos uz katru cilvēku skatīties kā uz Dieva izredzēto kalpu, kuru Viņš savā veidā gribēs lietot. Man negribētos būt par šķērsli, ka varbūt tas cilvēks dēļ maniem vārdiem, dēļ manas rīcības, mana dzīvesveida, nesaredz Dievu, kāds Viņš patiesībā ir.

Ko tev dod mazās grupas kalpošana?

Indra: Jā, es cenšos klausīties un saprast, ko Dievs man grib iemācīt. Brīžiem ir tā, ka cilvēkam, kurš ir audzis kristīgā ģimenē, tās lietas ir pašsaprotamas, bet tam, kas nācis no pasaulīgas ģimenes kā es, ir jāpielieto liels gribasspēks un jālūdz no Dieva gudrība. Mums vajag to visu vienkāršākā valodā paskaidrot, varbūt ir nepieciešama citādāka pieeja. Mazā grupiņā ir liela iespēja garīgi pieaugt, būt sadraudzībā ar māsām, kā arī svētdienās kalpot „saudraudzības kafejnīcā.”

Tu pieminēji veselības problēmas, operāciju. Kā jūties pašlaik?

Indra: Šī man nebija pirmā operācija mugurai. Tas ir diezgan smags process iet tam visam cauri. Ļoti palīdz draudze, kad vari pazvanīt, lai par tevi aizlūdz. Kad esi bezspēcīgs, grūti ir lūgt, lasīt Bībeli, bet ja kāds aizlūdz, tas dod spēku. Kādreiz pat nedomāju, ka nodzīvošu līdz četrdesmit gadiem. Tagad pēc otras operācijas vēl jo vairāk saprotu, cik katra diena ir no žēlastības dota. Paldies Dievam, mana veselība uzlabojas! Es nezinau, kāds ir Dieva prāts pie manis, tik zinu ka gribu Viņam paklausīt un kalpot. To Viņš dara pakāpeniski, mācot man kaut ko tajā periodā. Un mana veselība uzlabojas lēnām. Mācos lēnām staigāt un priecājos, ka man sāk kustēties kāju pirksti un pēda. Katru dienu tagad eju uz masāžām un citām procedūrām. Šis ir tas laiks, kad varu vairāk pabūt ar Dievu, neskriet uz darbu. Un tiešām, ka es savu dzīvi nebūtu izniekojusi, ka Dievs caur mani var veikt to darbu, ko ir paredzējis.

Vai esi saņēmusi reālas atbildes uz lūgšanām?

Indra: Vispār ļoti daudzas lūgšanas ir atbildētas. Es pat jūtu, ka Dievs katru dienu mani vada, jo es bez Viņa nevaru. Tāpat, kad atnācu uz Ventspili, es pat nezināju, kuru mazo grupiņu izvēlēties, kur iet studēt Bībeli. Es Dievam prasīju, lai vada, uzrāda. Viņš man divreiz uzrādīja Aldas mazo grupiņu. Esmu priecīga, ka tur varu iet. Un tur ir

arī aizlūgšanas, kas pēdējā laikā ir atbildētas. Lielākā atbilde ir tā, ka mans bērns meklē Dievu.

Ko, tavuprāt, nozīmē „būt par gaismu pasaulei”?

Indra: Ja Jēzus ir gaisma un ja Jēzus ir manī, tad man ir jānes tā gaisma tālāk, lai cilvēki saredzētu, cik ļoti Dievs viņus mīl... Lai darbā justu, ka esmu citādāka, un, ka iepazīstot mani, viņi gribētu meklēt tālāk, no kā tas viss nāk – miers, prieks, mīlestība.

Ar ko kristietim būtu jāatšķiras no pasaules?

Indra: Pirmkārt, jau atturēties no tādām lietām, kas var tevi vest atkarībā. Kristietim vajadzētu būt izpalīdzīgam, ka tiešām varētu redzēt Gara augļus: laipnību, pacietību, lēnprātību. Varbūt nav viegli mīlēt tos, kas ir savādāki cilvēki nekā mēs, kas ir lielākās problēmās – ar dzeršanām un citām lietām. Mīlot viņus, viņi var to gaismu saņemt.

Ko tev nozīmē draudze?

Indra: Draudze man ļoti daudz nozīmē. Tas ir ļoti liels stiprinājums, iespēja, ka tu vari saņemt Dieva mīlestību. Piedzīvot, kā Dievs rūpējas ikdienā par mani, ne tikai par garīgām lietām, bet arī par finansiālajām, par ikdienā nepieciešamo. Tāpat draudze ir tā vieta, kur tu vari atrast draugus, dalīties ar saviem priekiem, bēdām, pieaugt garīgi un kur varu palīdzēt citiem, jo esam viena liela ģimene.

Ar ko tev asociējas vārds „laimīgs”?

Indra: Man jau liekas, ka esmu laimīga, ka man ir Jēzus. Katru dienu, kad pamostos, ir tā apziņa, ka man ir Dievs, ka varu dzīvot ar Viņu. Šai laikā, kad cilvēkiem iet grūti, es tiešām visvairāk izbaudu, ka Dievs man ir, ka man nekā netrūkst, ka Viņš gādā par mani. Es esmu laimīga ar Jēzu!

Vai tev ir kāds hobijs?

Indra: Mans vaļasprieks bija braukt ar riteni. Es tagad nezinau, vai varēšu braukt ar riteni, vai nē. Man sirdī ir ļoti tuvi bērni, jaunieši no nelabvēlīgām ģimenēm. Ar viņiem man padodas kontakts. Priekulē es daudz braukāju kopā ar viņiem ar riteņiem. Kad nāca divpadsmit gadu vecums, gribējās, lai viņi iegūst riteņu tiesības. Es mācīju noteikumus, lai viņi CSDD varētu nolikt eksāmenu. Mūsu draudzē bija velosipēdi, kurus varēja ņemt un braukt tie, kuriem nebija velosipēda. Mēs diezgan daudz braukājām pa Liepājas rajonu, arī uz Kuldīgu, Pāvilostu. Bijām kopā ar citiem kristiešiem, un tādā veidā es varēju savu vaļasprieku apvienot ar evaņģelizāciju. No svētdienskolas man deva materiālus, ko viņiem

mācīt. Ziemā mēs sestdienās satikāties manā dzīvoklī, studējām to materiālu. Pirms Ziemassvētkiem kopā ar sociālo darbinieku devāmies uz sociālo māju un pie pagasta senioriem ar iepriekš sagatavoto programmu. Ventspilī man mazāk sanāk kontaktēties ar tādiem jauniešiem, bet vairāk ar vecākiem cilvēkiem, senioriem, kas ir mājās vieni. Nezinu, varbūt tāpēc, ka mani bērni ir izauguši vai neturu vairs viņiem līdzī. Domāju, ka Dievs grib mani lietot savādāk. Paldies Dievam, ka draudze man uzdāvināja riteni, ka es varēju braukt uz darbu un brīvajā laikā varēju apskatīt apkārtni, doties ārpus pilsētas.

Tuvojas Ziemassvētku, Adventes laiks. Ko tev nozīmē šis laiks?

Indra: Kādreiz Ziemassvētki bija mīļākie svētki. Tad bija tāds brīdis, ka vīrs man nomira tieši uz Ziemassvētkiem, bet tas neaptumšoja manu prieku uz Ziemassvētkiem, tieši otrādi, es vēl vairāk sāku

gaidīt šos svētkus, jo patiesi iepazīnu šo svētku jēgu, lielāko dāvanu, ko Dievs mums dod. Man jau gribētos, ka visu laiku mēs dzīvē gaidītu to laiku un saredzētu cilvēkus, kuriem vajadzīga palīdzība. Tas nav tikai tāds palīdzēšanas laiks, bet arī laiks, kad mēs paši it kā no jauna satiekam Jēzu, piedzīvojam to prieku, ko Viņš dod – pestīšanu.

Tavs novēlējums draudzei.

Indra: Gribētos draudzei novēlēt turpināt saredzēt, sadzirdēt viens otru un arī tos, kas ienāk draudzē, jo tie arī ir Dieva aicināti. Dievs ir uzrunājis viņus, lai ienāktu draudzē un ka mēs viņus pieņemtu kā nākamās ģimenes locekļus. Vēlos, lai draudze to mīlestību dotu tālāk. Lai draudzē visiem ir Jēzus Kristus mīlestība! Ja mums tā būs, tad arī apkārtējie to saņems. Es no draudzes esmu to saņēmusi un arī ļoti vēlos dot tālāk!

Ar Indru Ļaudobeli sarunājās Oļegs Kligačs

Astoņgadīgais izskaidro Dievu ☺☺☺

„Viens no galvenajiem Dieva uzdevumiem ir radīt cilvēkus. Viņš viņus rada, lai aizvietotu tos, kuri nomirst. Tas ir vajadzīgs tāpēc, lai būtu pietiekami daudz cilvēku, kuri varētu pārvaldīt zemi.

Viņš neveido pieaugušos, tikai bēbīšus. Man liekas tāpēc, ka viņi ir mazāki un vieglāk izveidojami. Un arī tāpēc, ka tad Viņam nav jāvelta Savs dārgais laiks, viņus mācot runāt un staigāt, Viņš vienkārši tos atstāj mammām un tētiem.

Dieva otrais lielais uzdevums ir klausīties lūgšanas. To ir nenormāli daudz, un tas sākās tad, kad mācītāji sāka lūgt citos laikos, ne tikai pirms gulētiešanas. Dievam nav laika klausīties radio vai skatīties TV tieši šo lūgšanu dēļ. Tā kā Viņš dzird visu, ne tikai lūgšanas, noteikti ir nenormāls troksnis Viņa ausīs. Iespējams, ka Viņš ir izdomājis kā nogriezt to troksni.

Dievs redz visu, dzird visu un ir visur, kas Viņu padara ļoti aizņemtu. Tāpēc tev nevajadzētu aizņemt Viņa laiku un lūgt vecākiem kaut ko, par ko viņi vienmēr ir teikuši, ka tu to nedabūsi.

Ateisti ir cilvēki, kuri netic Dievam. Es domāju, ka mūsu baznīcā nav neviens ateists.

Jēzus ir Dieva Dēls. Viņš darīja visus smagākos darbus, piemēram, staigāja pa ūdeni, rādīja brīnumus un mācīja cilvēkus, kuri negribēja mācīties par Dievu. Tad viņiem riktīgi apnīka, ka Viņš māca par Dievu, un viņi piesita Viņu krustā. Bet Viņš bija labs kā Viņa Tēvs, un Viņš pateica Savam Tēvam, ka Viņš nezina, ko viņi izdarīja, lai viņiem tiktu piedots. Un Dievs teica OK.

Viņa Tēvs (Dievs) ļoti novērtēja visu, ko Viņš darīja un Viņa smago darbu uz zemes, tāpēc Viņš teica Viņam – Tu vari neiet atpakaļ uz ielas, Tu drīksti palikt debesīs. Un tā Viņš darīja. Un tagad Viņš palīdz savam Tēvam uzklaut lūgšanas un redzēt lietas, kas Dievam ir svarīgas, un parūpēties par to, par ko Viņš viens pats spēj izdarīt, netraucējot Dievu. Viņš ir kā sekretārs, tikai daudz svarīgāks, protams.

Tu vari lūgt jebkurā laikā, un Viņi tevi noteikti dzirdēs, jo viņiem ir izstrādāts grafiks, lai viens vienmēr būtu uz vietas.

Tev vienmēr jāiet uz baznīcu svētdienās, jo tas iepriecina Dievu. Un, ja ir kāds, kuru tu gribētu iepriecināt, tad tas ir Dievs. Neizlaid dievkalpojumu tāpēc vien, ka tev liekas, ka kaut ko citu darīt būs jautrāk, piemēram, aizbraukt uz pludmali. Tas ir nepareizi! Starp citu, saule parādās pludmalē tikai pēcpusdienā.

Ja tu netici Dievam un esi ateists, tu būsi ļoti vientuļš, jo tavi vecāki nevar ar tevi visur iet kopā, piemēram, braukt uz bērnu nometni, bet Dievs gan var.

Ir labi zināt, ka Dievs ir blakus, kad ir bailes no tumsas, vai arī kad tu nemāki labi peldēt, un tevi lielie puikas iemet dziļi ūdenī. Bet tev tomēr nevajadzētu vienmēr tikai domāt, ko Dievs priekš tevis var izdarīt labu.

Es domāju, ka Dievs mani te ir nolīcis un var paņemt prom, kad tik vien Viņš vēlas. Un tāpēc es ticu Dievam.”

Sarakstījis: Denijs Datons, 8 gadi

Bieži vien no savām draudzenēm dzirdu, ka mana dzīve ir kā raibs dzeņa vēders. Es gan īsti dzeni neesmu redzējusi, bet zinu to, ka, ja viņas tā saka, tad tas pilnīgi noteikti nozīmē, ka viņām, raugoties uz manu dzīvi, atklājas daudz un dažādas nianses, kas viņu ikdienā nav. Bieži vien savā ikdienā uzraujos līdz augstākajām virsotnēm, kad prieks par darbu un ģimeni plūst pāri malām, bet tikpat bieži ir jāsastopas ar dažādām grūtībām un izaicinājumiem. Un interesantais ir tajā, ka tad, kad nāk grūtības, tad ir tāda sajūta, ka tās velkas un velkas un šķietami negrib beigties... Nu gluži kā zobu sāpes. Vai tās ir nesaskaņas ģimenē vai ļoti intensīvs un saspringts periods darbā, un tad kādā brīdī es atrodu sevi saļimušu zemē, nespējīgu vairs domāt, kā nonākt pie risinājuma.

Šodien, liekot savu liecību uz papīra, man jāpasmaida, ka man Debesu Tētis pat atklāj, kad būs "niknākā" diena. Jo tad, kad niknākā diena atnāk, tad viena no rakstu vietām Bībelē, kas mani modina jau no paša rīta ir "Par visu esiet pateicīgi!" Un tad, kad šo es dzirdu savā sirdī vai lasu Bībelē, tad esmu gatava bruņoties, jo pilnīgi noteikti dienas laikā man nāksies sastapties ar situācijām, kas liks man krist izmisumā. Bet es zinu arī, ka ar nolūku Dievs liek šo rakstu vietu sirdī, jo tiešām, nav nekas šajā pasaulē, par ko man nebūtu iemesla pateikties.

Protams, ka man ir arī izvēle, vai zūdīties par problēmām vai arī tās atdot Debesu Tētim. Un arī izvēle - pateikties par problēmām.

Dažreiz iedomājos, vai tikai manas liecības nav par problēmām vien, bet ar rūpēm jau sākas stāsts, kas aizved pie laimīgajām beigām. Un tas nenotiek tikai pasakās.

Kāda praktiska situācija, kad manā ģimenē mums bija strīds vai diskusija, kas nebeidzās ar apskāvienu, bet tieši otrādi, jutāmies visi apbēdināti. Man ir ļoti grūti atzīt, ka kādreiz taisnība var arī nebūt man, bet šajā brīdī es cenšos nokļūt kādā "kambarī", kur varu palikt viena ar Dievu un ātri visu "gāzt" ārā un mēģināt pateikties. Un brīnumainākais ir, ka tad, kad es sāku paust pateicību arī par visdraņķīgāko strīdu, tad sirdi pārņem miers, piedošana un vēlēšanās atvainoties ģimenei un atzīt, ka esmu kļūdījusies un ka man ne vienmēr ir taisnība. Vēl brīnišķīgākais ir tas, ka pateicības brīdī arī nāk atziņa, ka ir ļoti, ļoti labi, kad no šīs situācijas esmu varējusi mācīties. Un tas pilnīgi noteikti ir tas, ko Dieva vārds saka, ka to, ko Dievs mīl - Viņš pār māca. Un tieši tādēļ ir jāpiedzīvo sakāves un

jāatzīst kļūdas, lai es varētu iegūt jaunu dzīves gudrību.

Par labo jau ir ļoti viegli pateikties. Bet arī par to esmu domājusi, vai tiešām es no sirds pasakos par labajiem notikumiem? Vai tas nav tikai tā - starp citu, pat pašsaprotami - "Paldies Dievs par šo - tas nu ir riktīgi superīgi!"

Es zinu, ka Dievam pašsaprotamais PALDIES nav nepieciešams. Viņš redz manu sirdi un Dievam ir svarīgs mans patiesais PALDIES. Tas PALDIES, kas man izlaužas sakāves brīžos, kad ļoti nopietni izvērtēju to, kas man ir dots, kādas ciņas Dievs par mani izcīna, lai es varētu baudīt raibo dzeņa dzīvi.

Bībele māca nekļūt remdeniem, kad dzīvot ir viegli. Es to gribu salīdzināt ar kādu sen dzirdētu frāzi no savas mammas, kad priecīgi viņai paziņoju par pirmo algas pielikumu. Tas bija mans pirmais darbs un pirmais paaugstinājums. Un man pat nebija vēl 20 gadi. Tas brīdis bija tik piepildīts, ka likās, ka viss manā dzīvē ir sasniegts. Bet toreiz mamma vien nočukstēja, ka arī ar šo algas pielikumu reiz būs par maz.

Neliegšos, ka es ārkārtīgi viņai nepiekritu. Bet tā arī notika. Un, ja ar pirmo algas pielikumu likās, ka nu visu es spēšu apmaksāt un paliks vēl pāri, tad pēc laika jau es šķendējos, ka alga varētu būt lielāka. Es kļuva remdena, mani tēriņi pieauga, un es nepratu vairs dzīvot taupīgi.

Līdzīgi ir ar to, ko saka Dieva vārds, - vienalga, kādi ir apstākļi, ir jāpaliek modriem. Ja arī šobrīd šķiet, ka vēl labāk jau nav iespējams dzīvot, tad pilnīgi noteikti... IR iespējams dzīvot vēl labāk. Vai arī, ja problēmas ir tik lielas, ka šķiet, ka dziļāk jau vairs nav, kur krist, un izejas nav, tad vienmēr ir ceļš. Vienmēr ir izeja.

Ar pateicību, ar slavu, Dievs salauzīs visus šķēršļus un atvērs durvis uz drošu nākotni. Nav drošākas sajūtas, kā zināt, ka ne mats no manas galvas nenokrīt bez Dieva ziņas, tāpēc arī viss sliktais nenotiek Dievam aiz muguras. Es ticu, ka Dievs pieļauj kādām lietām ar mani notikt tikai tādēļ, lai es atzītu, cik varens ir Viņš un cik varens ir Dieva spēks manā nespēkā. Un tieši tāpat skaistajos notikumos neviens panākums, neviena uzvara nav mans pašas nopelns. Tieši tāpēc ir nepieciešams slavēt un pateikties Dievam par visu.

Un tikai Dieva veidota, piepildīta un Viņa vadīta dzīve var būt raiba kā dzeņa vēders.

Estella

Sveicam novembrī!

4.11. – Zenta Sisene – 65 gadu jubileja

5.11. – Alma Gūža – 90 gadu jubileja!

14.11. – Inese Dombrovska – 25 gadu jubileja

21.11. – Zelma Kuka – 85 gadu jubileja

"Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam /1.Pēt. 4:10/

Vai esi kādreiz vēlējies iesaistīties draudzes aktivitātēs, palīdzot ar savām iemaņām, talantiem un idejām? Dievs aicina izmantot mūsu dāvanas, kalpojot Dievam un palīdzot līdzcilvēkiem.